

Recensent: Lisanne Groot

Danielle Steel: 'Een Zonnestraal' Het aangrijpende verhaal van een moeder die haar zoon verliest. Uitgeverij Uitgeverij Luitingh – Sijthoff B.V. Amsterdam, 2000. ISBN 9789021070216

(Depressie/ Manische depressie/ Bipolaire stoornis Zelfdoding/Suicide/ Aftakeling/ Coping/ Dood/Evenwicht/ Deskundigheid/ Familieverhoudingen/ Kwaliteit van zorg/ Levenseinde /Verantwoordelijkheid/ Zorginstellingen PO/1) Zie ook www.lsamsterdam.nl Oorspronkelijke titel: His Bright Light, 1998

Soort boek/ziekte/stijl:

Het boek is een intiem verhaal uit het perspectief van een wanhopige moeder, die haar zoon ziet verdwijnen in de klauwen van zijn manische depressie. Een autobiografisch chronologisch verhaal waarin een beroemde Danielle Steel laat zien hoe haar zoon langzaamaan depressiever wordt, hoe haar leven een schaduwkant leert kennen, en hoe Nicholas' depressie en uiteindelijke zelfdoding zich door de levens waande van haar familie en gezin.

Over de schrijver:

Danielle Steel (1947) is een Amerikaanse bestsellerauteur van romantische boeken. Tot op heden heeft ze meer dan 90 titels op haar naam staan, waarvan sommigen ook verfilmd. Door haar grote interesse in het welzijn van kinderen, ze heeft zelf negen kinderen grootgebracht, uit vijf verschillende huwelijken, publiceerde ze regelmatig kinderboeken. Een Zonnestraal is één van de twee non-fictie boeken die Steel schreef over de zelfmoord van haar zoon, Nicholas Traina.

Beschrijving:

Het boek, volledig vanuit het perspectief van moeder Danielle Steel, laat ons kennis maken met haar zoon, Nicholas Traina. Een zoon, vol levenslust, passie voor muziek en een hart van goud, maar met een steeds groeiende demon die hij meedraagt: zijn depressiviteit. In het boek zien we hem langzaam opgroeien van baby tot jongvolwassene, en neemt de schrijfster ons mee in haar verhaal, in hun verhaal. Ze laat ons kennismaken met een complexe familie, een zorgteam en haar hectische leven, maar bovenal: haar onvoorwaardelijke liefde voor haar zoon. In zijn levensloop zien we een jongen volwassen worden, en zien we een moeder die zich in den beginnen nog verbaast over het gedrag van Nicholas. Je voelt hoe verbazing langzaam overgaat in onmetelijke machteloosheid, wanneer Steel naar haar zoon kijkt. Machteloosheid ten aanzien van radeloosheid over zijn gedrag, over zijn innerlijke leefwereld, over de verhalen in zijn dagboeken en over de tekortkomingen in de zorg die haar zoon ontvangt. Steel benadrukt het gebrek aan erkenning voor de ziekte van zijn zoon, en dat alle instellingen nooit hebben begrepen hoe haar zoon is, hoe zij haar zoon ziet. Ondanks dat Steel ons met name kennis wil laten maken met de problemen van de manisch depressiviteit van haar zoon, probeert het boek ook een positieve kant van zijn leven te benadrukken. We leren hem kennen als een gekwelde jongen, maar er is ook veel ruimte voor Steels liefde naar Nicholas toe: haar trots, zijn relatie met de familie en zijn passie voor muziek.

Wat viel op:

Het boek en verhaal is zo openhartig en intiem geschreven, dat je meteen wordt meegezogen in de relatie tussen moeder en zoon. Over die relatie gaat het boek over, het is het emotionele verhaal, van een moeder die de lezer wil laten voelen hoe het is een moeder van een manisch depressieve jongen te zijn, hoe het is om hiermee te

leven. Andere perspectieven zoals die van familie of van scholen komen hier niet aan bod. Steel licht toe hoe zij de situatie begrijpt, interpreteert en ervaart. De liefde en voor haar zoon spat daarom van de pagina's, maar komt ook recht in je ziel.

Citaten:

Pag. 41: 'Nick was gewoon bijzonder intelligent en zijn leeftijd ver vooruit, en daarom was het vanzelfsprekend dat hij anders was dan anderen. Ik hield mezelf voor dat ik niet zo ondankbaar moest zijn en niet zo dwaas om Nicky's talenten in twijfel trekken, en zette mijn zorgen opgelucht opzij. Hoe zou een kind als Nicky nou iets kunnen mankeren?'

Pag. 109: 'Ik heb nooit gewild dat hij gestraft werd omdat hij ziek was. Hij kon er niks aan doen. Hij was mijn verantwoordelijkheid en daar heb ik me nooit aan onttrokken. Ik haatte de plaatsen waar ze deze mensen opgesloten, buiten de maatschappij hielden, straffen voor hun eigenaardigheden en duidelijk maakten dat niemand van ze hield. Ik heb altijd geloofd dat zoveel mogelijk liefde Nicky zou helpen of misschien zelfs genezen.'

Pag. 288: 'Liefde voor Nick was geen liefde voor een verliezer, het was liefde voor een winnaar. Hij behelsde hoop en vertrouwen, en het steeds weer inslaan van nieuwe wegen. Nick heeft me ontelbare belangrijke lessen geleerd, in eerste plaats lessen in liefde. Hij leerde me lief te hebben tot je hart breekt, of tot je sterft. Ik zal zijn lessen nooit vergeten.'

Recensies/extra:

Bol.com redactie: 'Een schokkend verslag van liefde en wanhoop, totaal autobiografisch. Enkel geschikt voor lezers, die met het probleem te maken hebben en zich realiseren, dat het hier Nederland is en anders dan in Amerika'.